

INHOUD

Het Leven In Onze Hedendaagse Maatschappij	2
Het Verlangen Om Op De Vlucht Te Slaan	3
Zware Lasten	5
<i>Het Verraad Van Een Vriend</i>	6
<i>De Opstand Van Een Zoon</i>	10
Onze Menselijke Reactie.	12
<i>Vluchtgedrag.</i>	12
<i>Bitterheid</i>	15
Verlichting Van Onze Lasten	17
<i>Wat Wij Doen.</i>	17
<i>Wat God Doet</i>	21
Het Allerbeste Voorbeeld	30
Een Man Die Wegliep.	32

ALS U HET LIEFST ZOU WILLEN WEGLOPEN

(Psalm 55)

Dominee Roy Clark sloot zich bij ons pastorale team aan toen hij in de zeventig was. We kregen al snel waardering voor zijn frisse manier van denken, zijn verregaande toewijding aan de Bijbel, zijn schat aan ervaring, en zijn diepe liefde en zorg voor mensen in nood.

Toen Roy onlangs bij de ochtendwijding van de staf sprak over het onderwerp van dit boekje, zag een aantal van ons in dat het waardevol zou zijn om zijn gedachten uit te geven.

Persoonlijk begrijp ik heel goed wat Roy op de hiernavolgende bladzijden zegt. Ik kan heel wat gelegenheden bedenken waarbij ik me zo overweldigd voelde door mijn eigen onvermogen om met de druk en de verwachtingen van het leven om te gaan, dat ook ik het liefst had willen weglopen.

Martin R. De Haan II

HET LEVEN IN ONZE HEDENDAAGSE MAATSCHAPPIJ

Toen ik een buitengewoon stressvolle periode in mijn leven doormaakte, zei een vriend tegen me: 'Jouw score valt buiten de grafiek!' Hij verwees naar een stresstest, ontwikkeld door twee hoogleraren van de Universiteit van Washington. Zij hadden een gradatie aangebracht in de traumatische gebeurtenissen die een mens kunnen overkomen. Enkele factoren die de grootste stress veroorzaakten, waren:

- het overlijden van een partner;
- scheiden;
- het overlijden van een familielid;
- een ernstige verwonding of ziekte;
- trouwen;
- je baan verliezen.

Mijn score was torenhoog, omdat mijn eerste vrouw was overleden aan kanker, ik hertrouwd was, we probeerden met zes kinderen een nieuw gezin te vormen, we naar een nieuwe woonplaats verhuisden, we een nieuw huis hadden gekocht, en ik aan een nieuwe baan begon. Dit alles vond plaats binnen het tijdsbestek van twee jaar! De stress liep hoog op, en het vergde ingrijpende aanpassingen.

Mensen hebben verschillende manieren om met stress om te gaan. Alcohol en drugs zijn populaire vormen van 'tegengif'. Wanneer mensen echter weer nuchter worden of weer op aarde belanden na hun high, is de stress er nog steeds.

Sommigen besluiten dat ze een opwindende affaire nodig hebben om even aan hun hectische leven te ontsnappen. Maar wanneer de beledigde partner het overspel ontdekt, schiet het stressniveau naar nieuwe hoogten.

Anderen proberen hun stress af te kopen. Goed, nu hebben ze een glanzende nieuwe auto op de oprit staan. Maar er moet ook meer afbetaald worden en dat is niet goed voor het budget of het stressniveau.

Er zijn allerlei manieren om met een moeilijke situatie om te gaan, maar de aandrang om weg te vluchten is sterk.

HET VERLANGEN OM OP DE VLUCHT TE SLAAN

Het verlangen om weg te lopen voor moeilijke omstandigheden naar het 'groenere gras' aan de andere kant van het hek is niet nieuw of uniek. Het komt maar al te vaak voor.

Ik heb ook tijden gekend dat ik het liefst zou wegllopen. Ik herinner me een bijzonder moeilijke gemeentevergadering toen ik predikant was. Het gesprek was verhit, er werd met stemverheffing gesproken,

en aantijgingen werden in scherpe bewoordingen geuit. En het hielp niet dat ikzelf zeer gespannen was omdat mijn vrouw op sterven lag.

Ik had het gevoel dat de kerk was ingesloten, dat er voor de kerken en de christelijke school geen ruimte voor uitbreiding was. Mijn droom was om in de stad een stuk land van veertig hectare naast een belangrijke snelweg te kopen. Dit zou een plek zijn waar we konden groeien. Dit was onze toekomst. Maar rond tien uur die avond werd er een motie aangenomen dat we mijn aanbeveling zouden opschorten.

Mijn droom lag in duigen. Ik had niet alleen zin om weg te lopen—ik deed het ook. De volgende morgen reed ik 240 kilometer om een vriend in een andere plaats op te zoeken. Hij schonk me voedsel en rust. Vervolgens hielp hij me de zaak in het juiste perspectief te zien, met een luisterend hart. Mijn terugreis was een stuk aangenamer. Mijn

somberheid van de vorige avond was opgeklaard.

Hebt u ooit het gevoel gehad dat u het liefst zou wegllopen? Er zijn allerlei omstandigheden die het verlangen om op de vlucht te slaan, kunnen oproepen.

- Hebt u een saaie, uitzichtloze baan, zonder enige hoop op promotie?
- Hebt u een huwelijk dat stralend, liefdevol en veelbelovend begon, maar nu is verzuurd door apathie, wantrouwen of verloren dromen?
- Hebt u als student een kamergenoot die u hoorndol maakt? U verheugde zich op het studentenleven, maar nu wilt u alleen maar afhaken. U bevindt zich in goed gezelschap. Denk maar eens aan deze Bijbelse figuren:

Jeremia. De huilende profeet schreef: 'Ach, had ik maar een nachtverblijf in de woestijn. Ik zou mijn volk verlaten, van hen weggaan.' (Jer. 9:1). De geestelijke

ondergang van Israël was meer dan hij verdragen kon.

Elia. Op de berg Karmel was hij zo moedig geweest in de geestelijke strijd met de profeten van Baäl. De volgende dag echter was een bericht van koningin Izebel met een doodsbedreiging voldoende om hem te doen rennen voor zijn leven, en vervolgens te doen bidden dat God zijn leven zou nemen (1 Kon. 19:1-4).

David. Koning David uitte zijn verlangen om aan zijn problemen in het koninkrijk te ontsnappen, toen hij zei:

'Vrees en beven grijpen mij aan, ik huiver over heel mijn lichaam. Had ik maar vleugels als een duif, ik zou opvliegen en neerstrijken; ver, ver weg zou ik vluchten, overnachten in de woestijn.' (Ps. 55:6-8)

Omdat ik me herken in het verlangen om weg te lopen, heb ik gaandeweg een diepe waardering gekregen voor het leven van David en de gebeurtenissen die hem ertoe

brachten Psalm 55 te schrijven. De geestelijke reis die hij ondernam om de rust in zijn hart en hoofd te hervinden, is wellicht ook precies wat u nodig hebt.

Wanneer we nadenken over de moeiten die David in Psalm 55 onder woorden brengt, kunnen we beter begrijpen waarom we vaak het liefst zouden willen wegllopen. En we zullen ook ontdekken wat een betere reactie is.

ZWARE LASTEN (Ps. 55:3-6)

Boven Psalm 55 staat dat het een 'kunstig lied van David' is. David begint het lied met God te smeken om te luisteren naar zijn gebed. Dan somt hij voor Hem op wat hem bezwaart.

Sla acht op mij en geef mij antwoord. Klagend loop ik rond, radeloos door het schreeuwen van de vijand en het tieren van de goddelozen, want zij storten onheil over mij uit en bestoken mij met

hun woede. Mijn hart krimpt in mijn binnenste, doodsangst heeft mij bevangen, vrees en beven grijpen mij aan, ik huiver over heel mijn lichaam. (vs. 3-6)

Het kan u niet ontgaan wanneer u de eerste verzen van deze psalm leest. Woorden als 'radeloos', 'klagend' en 'mijn hart krimpt' tonen ons dat koning David een emotioneel wrak is. Het woord dat echter het duidelijkste beeld van deze gekwelde heerser lijkt te schetsen, is 'bevangen'. David is geheel *overweldigd* door zijn omstandigheden.

De Canadese raad voor geestelijke gezondheid schrijft in een rapport: 'De meesten van ons gaan door het leven en lossen onze problemen van alledag op zonder hulp nodig te hebben om met onze gevoelens om te gaan. Soms loopt het echter uit de hand. Een ernstige ziekte, een ongeluk, of een emotioneel probleem kan ons overweldigen, in elk geval tijdelijk, en opeens hebben

we hulp nodig.' Volgens het rapport geven de volgende signalen aan dat er ingegrepen moet worden:

- U voelt zich overweldigd door gevoelens van angst en wanhoop, en u kunt niet meer van het leven genieten.
- U was altijd gezond, maar nu voelt u zich voortdurend ziek.
- U hebt uw financiën niet meer onder controle.
- U komt niet over uw verdriet heen.
- Er zijn conflicten in uw gezin.

Veel van deze signalen dat iemand overweldigd en gestrest is, zijn ook zichtbaar in koning Davids leven. Als we het nader bekijken, kunnen we perioden in zijn leven aanwijzen waarnaar hij in deze psalm zou kunnen verwijzen. Was het toen hij tegenover Goliath stond? Of misschien toen hij bedreigd werd door koning Saul? Op welk moment in de kleurrijke carrière van koning David zou deze emotionele inzinking kunnen hebben

plaatsgevonden? Er staat een aanwijzing in vers 13-15:

Zou een vijand mij grieven, ik zou het verdragen; zou hij mij haten en zich tegen mij keren, ik zou me voor hem verschuilen. Maar jij, die dacht en deed als ik, mijn hartsvriend, mijn vertrouwde! Wat genoten wij als wij samen waren bij het feestgedrang in Gods huis.

Wie was deze vriend van David? Zijn naam was Achitofel. David had het moeilijk omdat zijn vriend hem had verraden en de vriendschap was verbroken.

HET VERRAAD VAN EEN VRIEND

In 2 Samuel is niet veel te vinden over de vriendschap tussen David en Achitofel. De woorden echter die David gebruikt in Psalm 55:14-15 vertellen ons hoe een vriendschap tussen twee mannen eruit kan zien.

David beschreef zijn raadsheer en vriend met deze woorden:

- Mijn hartsvriend. Dit waren twee mannen die graag samen dingen deden.
- Mijn vertrouwde. Iemand uit Davids intieme kring van vertrouwelingen.
- Samen in Gods huis. Ze deelden ook hun geloof en gingen samen naar de tempel.

David en Achitofel hadden een geestelijke band. En omdat de vriendschap hecht was, sloeg het verraad diepe wonden. De intensiteit van Davids pijn kan het beste worden begrepen uit zijn woorden in vers 21-22:

Zo iemand verraadt zijn vrienden en verbreekt de broederband. Zijn mond is glad als boter, maar vijandig is zijn hart, zijn woorden, zachter dan olie, zijn een getrokken dolk.

Achitofel schonk hun verbond en zijn belofte om een trouwe raadgever voor koning David te zijn. Hij sloot zich aan bij Davids zoon Absalom vanwege diens innemende

persoonlijkheid en knappe verschijning (2 Sam. 14:25). David had het waarschijnlijk te druk met het besturen van het koninkrijk om op te merken dat zijn raadsheer bij een heleboel vergaderingen afwezig was. 2 Samuel 15 verhaalt hoe Absaloms samenzwering tegen zijn vader machtiger werd toen tweehonderd man uit Jeruzalem zich aan Absaloms zijde schaarden. En dan zegt de tekst: 'Ook Achitofel, de raadsheer van David, liet hij (...) overkomen uit diens woonplaats Gilo.' (vs. 12). En die kwam, omdat hij politiek gezien aan de juiste kant wilde staan.

De bitterheid in Davids hart, toen hij erachter kwam dat zijn vriend en raadgever zich bij Absalom had gevoegd, is te horen in zijn woorden: 'Ach HEER, verijdeld toch de plannen van Achitofel!' (2 Sam. 15:31).

David wist alles af van verraad. Er is een oud spreekwoord dat zegt: 'Het verraad loont zijn meester.'

Dat is wat David overkwam. De koning had zich in zijn eigen carrière ook schuldig gemaakt aan verraad. In een wanhopige poging om zijn overspel met Batsaba en de daaropvolgende zwangerschap geheim te houden, had David de trouwe soldaat en echtgenoot Uria verraden. Hij haalde Uria van het front naar huis om met zijn vrouw te slapen, zodat het zou lijken dat Uria de vader van het kind was. Maar die list werkte niet! Uria was toegewijd aan zijn opperbevelhebber en wilde terugkeren naar het front. David beloofde de trouw van Uria met verraad, door een geheim bericht aan bevelhebber Joab te sturen. In 2 Samuel 11:14-17 staat het verslag daarvan opgetekend:

De volgende morgen schreef David Joab een brief, die hij aan Uria meegaf. In de brief stond: 'Stel Uria op waar het hevigst wordt gevochten en geef hem geen rugdekking, opdat hij wordt getroffen en sneuvelt.' Joab onderzocht waar de verdediging het

sterkst was, en stelde Uria juist daar op. De verdedigers van de stad deden een uitval naar Joab. Er vielen slachtoffers onder de soldaten van David, en ook Uria vond de dood.

David had Uria verraden, en nu werd hij op zijn beurt verraden door zijn vroegere vriend en raadsheer Achitofel.

Het verdriet om de verloren vriendschap met Achitofel was waarschijnlijk groot omdat Davids vriendschappen zo hecht waren. Een dierbare vriend verliezen doet pijn en laat ons achter met een leeg gevoel vanbinnen.

Ruth Graham, de dochter van Billy Graham, beschrijft in *A Legacy of Faith* (Geloof als erfenis) hoe haar vader omging met het verraad en verlies van een goede vriend genaamd Charles Templeton. Ze studeerden samen aan Wheaton College en zaten in de begintijd van Youth for Christ samen in het bestuur. Gaandeweg gingen hun loopbanen totaal verschillende

kanten uit. Graham reisde als evangelist de hele wereld over om het evangelie te verkondigen. Templeton omhelsde de liberale theologie, wat tot gevolg had dat hij het geloof achter zich liet. Uiteindelijk werd hij presentator van een talkshow in Toronto.

Grahams verdriet over de verloren vriendschap werd verergerd door Templetons openlijke kritiek op Billy Grahams evangelisatiewerk. Hij zei dat Graham hopeloos ouderwets was en dat tegenwoordig niemand meer geloofde wat hij predikte. Templetons kritische woorden maakten Grahams verlies des te groter.

U hoeft geen Billy Graham of koning David te zijn om een gevoel van verlies te ervaren wanneer een vriendschap, die u door de jaren heen hebt gekoesterd, wordt verbroken. Misschien had u een vriendschap die eindigde vanwege een meningsverschil dat niet kon

worden overbrugd, en voelt u zich zeer gekwetst omdat die vriend is weggelopen.

U hoeft gee Billy Graham of koning David te zijn om het gevoel van verlies te ervaren wanneer een vriendschap, die u door de jaren heen hebt gekoesterd, wordt verbroken.

Of misschien is uw goede vriend gestorven. U kon het amper geloven toen u het woord 'kanker' hoorde. U was erbij tijdens de chemokuren, bracht cadeautjes mee, las hem in het ziekenhuis voor uit de Bijbel, en bad met een brok in uw keel. Nu is uw vriend er niet meer. Hoewel Davids verlies geworteld was

in verraad, ervaart u eenzelfde gevoel van gemis.

David werd geconfronteerd met nog een verraad, dat verband hield met dat van Achitofel. Dit verraad deed echter nog meer pijn: het verraad van zijn zoon Absalom.

DE OPSTAND VAN EEN ZOON

Dauids verstandhouding met zijn kinderen was niet goed. Dat was een van de gevolgen van zijn affaire met Batseba. Hij had berouw getoond over zijn zonde (Ps. 51), maar bij monde van de profeet Natan liet God weten: 'Je eigen familie zal een bron van ellende voor je worden.' (2 Sam. 12:11)

Het gestolen genot van één seksuele ontmoeting bracht het gezin jarenlang verdriet. De tweelingzonden overspel en moord doken al snel weer op in Davids familie. Zijn zoon Amnon verkrachtte zijn halfzus Tamar. Later liet Absalom, Tamars broer, Amnon vermoorden (2 Sam 13:1-29).

Dauids woede hierover jegens Absalom leidde tot een vijf jaar durende weigering om zijn zoon te vergeven. Absalom leefde in afzondering, en hij brandde van woede omdat zijn vader weigerde hem te vergeven. David weigerde voor Absalom te doen wat God voor hemzelf had gedaan: vergeven en in ere herstellen.

Vervolgens begon Absalom een opstand tegen zijn vaders koningschap. Hij ondermijnde diens autoriteit door zichzelf aan te stellen als rechter in de geschillen van het volk:

'Zo trad hij iedereen uit Israël tegemoet die een uitspraak kwam vragen bij de koning, en op die manier palmde hij het volk van Israël in.' (2 Sam. 15:6)

Absaloms rebellie lijkt het gevolg te zijn van de woede die in de loop der tijd in zijn hart was toegenomen.

Absalom nam tweehonderd man met zich mee naar Hebron, inclusief Davids raadsheer Achitofel.

De samenzwering werd steeds machtiger, en 'steeds meer mensen sloten zich bij Absalom aan' (2 Sam. 15:12).

Zijn er in het Oude Testament verdrietigere woorden dan de uitroep van David, nadat hij gehoord had van de dood van zijn zoon Absalom?

Toen voer er een siddering door de koning. Jammerend trok hij zich terug in het vertrek boven de poort: 'Mijn zoon Absalom, mijn zoon, mijn zoon Absalom! Was ik maar dood in plaats van jij! Absalom, mijn zoon, mijn zoon!' (2 Sam. 19:1)

Had hij deze woorden maar gezegd terwijl Absalom nog in leven was! Zijn zoon had nooit te horen gekregen dat zijn vaders liefde voor hem zó diep ging dat hij voor hem zou willen sterven—enkel en alleen omdat David zo door zijn zoon gekwetst was.

Dr. John White herinnert ons eraan in zijn boek *Parents in Pain* (Ouders met verdriet) dat er in het boek *Spreuken*

twee lessen over opvoeding staan. Voor de vaders en moeders is er de uitdaging uit *Spreuken 22:6* om hun kind de juiste weg te leren. Voor de zonen en dochters zijn de eerste negen hoofdstukken van de wijsheid van *Spreuken* bestemd.

Zowel ouders als kinderen moeten in Gods waarheid wandelen. Er zijn twee mensen voor nodig om een huwelijk goed te houden, en er zijn twee partijen nodig (ouders en kinderen) om een opvoeding te doen slagen.

Misschien herkent u zich maar al te goed in de moeizame relatie die David met zijn zoon had. U had verwacht dat het er in uw gezin anders aan toe zou gaan. U deed uw best om u aan de Bijbelse aanwijzingen over opvoeding te houden. U las en herlas het boek *Spreuken* vele malen vanwege de wijze woorden over opvoeding die daarin te vinden zijn. En u probeerde werkelijk te leven naar uw

geloof. Nu bent u echter aangeslagen en in verwarring, omdat uw zoon of dochter geen belangstelling toont voor de kerk of de Bijbel of voor christelijke vrienden. U hebt het uzelf voorgehouden: 'Leer een kind van jongs af aan de juiste weg, en het zal er niet van afwijken wanneer het oud geworden is.' (Spr. 22:6) De woorden klinken als spot in uw twijfelende hart.

'Leer een kind van jongs af aan de juiste weg, en het zal er niet van afwijken wanneer het oud geworden is.'
Spr. 22:6

Wanneer ons hart gebroken en diep gekwetst is, is het verleidelijk om op dezelfde manier te reageren als David deed.

ONZE MENSELIJKE REACTIE (Ps. 55:7-16)

Davids eerste reactie op de last die hem terneerdrukte was vluchtgedrag. Hij wilde voor zijn problemen weglopen!

VLUCHTGEDRAG (vs. 7-9)

Had ik maar vleugels als een duif, ik zou opvliegen en neerstrijken, ver, ver weg zou ik vluchten, overnachten in de woestijn, haastig beschutting zoeken tegen de vlagen van de stormwind.

Het is op zich niet verkeerd om aan de druk van het leven te ontsnappen. Er bestaat een gerechtvaardigde vorm van ontvluchten: dat noemen we een weekendje-weg, een retraite, een sabbatsverlof, of zelfs een vakantie. Jezus zelf nodigde de twaalf daartoe uit: 'Ga nu mee... [om] een tijdje uit te rusten.' (Mar. 6:31).

Toen David wenste dat hij vleugels had, verlangde hij echter naar een andersoortige vlucht. Deze soort wordt beschreven door dr. Paul Tournier in zijn boek *Radicale therapie*, in een hoofdstuk over 'vluchten'. Hij schrijft:

Wanneer iemand zich niet sterk genoeg voelt, wanneer hij de hoop opgeeft dat hij een wezenlijk probleem in zijn leven kan oplossen, probeert hij instinctmatig zijn falen te verdoezelen door weg te lopen. Zo kan men vluchten in dromen. De vlucht neemt vaak de vorm aan van een doorgaand verhaal, een roman in vele afleveringen waarin iemand zichzelf voorhoudt dat hij de held is. Het is een geheime schatkist waarin hij het beste van zichzelf stort.

Een voorbeeld van 'vluchten in dromen' is *Het verborgen leven van Walter Mitty*, een kort verhaal van James Thurber. *Walter Mitty*, een goedaardige, schuwe man die onder de plak zit, dagdroomt

dat hij in allerlei situaties een held is. In zijn fantasie is hij achtereenvolgens een piloot op een vliegboot van de Amerikaanse marine, een briljant chirurg die een unieke operatie uitvoert, de beste pistoolschutter ter wereld die terechtstaat voor moord, en ten slotte een piloot van de Engelse luchtmacht in de Tweede Wereldoorlog die zich vrijwillig meldt voor een gewaagde zelfmoordactie om een munitiedepot te bombarderen.

Dr. Tournier noemt nog andere vormen van vluchtgedrag of escapisme. Hij vervolgt:

We kennen de vlucht in het verleden. Veel mensen hebben hun blik voortdurend naar achteren gericht. Ze herleven de Gouden Eeuw—een periode, lang geleden, waarin ze gelukkiger waren, omgeven door succes en vreugde. Dan is er nog de vlucht in de toekomst: ideeën die nooit worden gevolgd door daden. Men kan vluchten in verslavingen [zoals] alcohol

en drugs. Of de vlucht in werkverslaving. Sommige mensen worden neurotisch.

Toen ik deze beschrijving las, besefte ik dat ik ervoor had gekozen te vluchten in mijn werk toen mijn eerste vrouw op de leeftijd van vijftig jaar overleden was. Ik was verschrikkelijk eenzaam; dus meende ik dat als ik me dag en nacht inzette voor het leiden van onze kerk, ik mijn eenzaamheid zou overwinnen. Ik vluchtte weg—tot ik 's avonds weer thuiskwam in een leeg huis.

David verlangde naar vleugels om aan de werkelijkheid te ontsnappen. En uiteindelijk, toen de opstand van zijn zoon levensbedreigend was geworden, vluchtte hij ook daadwerkelijk. Het verhaal van zijn vlucht is te vinden in 2 Samuel 15:13-31.

Toen David bericht kreeg dat het volk van Israël de kant van Absalom had gekozen, zei hij tegen zijn hovelingen: 'Kom, we moeten vluchten,

willen we aan Absalom ontkomen. Snel, we moeten hem vóór blijven, want als hij ons hier in Jeruzalem overvalt, zal hij een bloedbad aanrichten en is het met ons gedaan.' (vs. 13-14)

Het gedwongen vertrek uit Jeruzalem en zijn moeite met de samenzwering en het verraad riepen meer emotie op dan David aankon. De tranen stroomden over die koninklijke wangen. Zelfs zijn trouwe volgelingen huilden. Lees maar hoe de auteur van 2 Samuel de scène beschrijft:

David ging de helling van de Olijfberg op. Jammerend klom hij naar boven, zijn hoofd bedekt en barrevoets. Allen die met hem megingen, hadden hun hoofd bedekt en klommen jammerend naar boven. (vs. 30)

Alsof het allemaal nog niet erg genoeg was, kwam een man David tegemoet terwijl hij de berg waarheen hij gevlucht was afdaalde; hij vervloekte David en gooide stenen naar hem.

Zodra David bij Bachurim was aangekomen, kwam er iemand aanlopen uit de familie van Saul, een zekere Simi, de zoon van Gera.

Vloekend en tierend kwam hij aanlopen, en hoewel David door zijn lijfwacht van heldhaftige soldaten was omringd, bekogelde hij de koning en zijn gevolg met stenen. Hij vloekte en schreeuwde: 'Maak dat je weggomt, moordenaar! Stuk ongeluk! Je hebt je de troon van Saul toegeëigend. Nu wreekt de HEER het bloed van Saul en zijn familie aan jou en geeft hij het koningschap aan Absalom, je zoon. Dat is je verdiende loon, moordenaar die je bent!' (2 Sam. 16:5-8)

Spreuken 18:21 vertelt ons hoe machtig woorden kunnen zijn: 'Woorden hebben macht over leven en dood'. Dergelijke dodelijke woorden kreeg David van Simi te horen.

Maakt u een moeilijke tijd door van verlies of verraad?

Misschien hebt u niet de pijn van echte stenen gevoeld, maar wellicht zijn er scherpe woorden over en weer geگوید in een gesprek dat u het liefst uit uw geheugen zou willen wissen. Misschien bent u nog altijd aan het bijkomen van een heftige woordenwisseling met een opstandige zoon of dochter of boze vriend, en wilt u het liefst hard weglopen—of bent u al weggelopen. Als dat zo is, dan weet u hoe de koning zich voelde!

David's pijnlijke vlucht uit Jeruzalem werd gevolgd door een andere reactie, maar deze vond plaats in zijn binnenste.

BITTERHEID (vs. 10-16)

David's taalgebruik in de volgende verzen laat zien dat hij bitter is geworden. Hij reageerde met woede, afkomstig uit een verbitterd hart:

Splijt hun tong, Heer, verwar hun spraak, want in de stad zie ik geweld en strijd, dag en nacht gaan die rond op

haar muren. In het hart van de stad heerst onheil en leed, in het hart van de stad heerst rampspoed, het plein is in de greep van terreur en bedrog. (...) Laat de dood hen onverhoeds treffen, laat hen levend neerdalen in het dodenrijk, want bij hen huist het kwaad, het heerst in hun hart. (vs.10-12, 16)

Ja, David was erg verbitterd over een zoon die tegen hem in opstand was gekomen en een vriend die hem verraden had. Nergens vinden we zulke ferme taal van David als in dit gedeelte. Dit is een alinea doorspekt met tartende termen als 'rampspoed', 'terreur', 'bedrog' en 'laat de dood hen treffen'.

Het feit dat David zijn 'hartsvriend' en 'vertrouwde' (vs. 14) dood wenst, geeft aan hoe bitter hij is. Hebreeën 12:15 spreekt over een 'giftige kiem' die opschiet in ons hart en 'met zijn bitterheid velen besmet'. Zo stond het ervoor met David. Luister maar naar zijn verbitterde hart wanneer

hij hoort dat zijn vriend Achitofel hem heeft verraden en zich achter Absalom heeft geschaard:

Toen kreeg David bericht dat Achitofel zich bij de samenzwering van Absalom had gevoegd, en hij riep uit: 'Ach HEER, verijdeld toch de plannen van Achitofel!' (2 Sam. 15:31)

Woede gaat langs een trap omhoog. Het begint met van streek zijn, en gaat dan over in boosheid. Dan volgt bitterheid en loopt het op tot woede. Bovenaan de trap staat het verlangen om te doden. We hoeven 's avonds niet lang naar het journaal te kijken om te constateren dat elke dag tientallen mensen handelen vanuit hun bitterheid en woede. Ze doden medestudenten die hen hebben uitgelachen, ouders die hen hebben mishandeld, rechters die hen hebben veroordeeld, of werkgevers die hen hebben ontslagen.

Is uw geest verbitterd vanwege een teleurstelling

in uw leven, of een verraad, of een droom die in duigen is gevallen? In zijn boek Gebroken dromen zegt Larry Crabb dat als het misgaat in ons leven, we ons ofwel zullen richten op verslavend gedrag, ofwel op een diep verlangen om God beter en persoonlijker te leren kennen.

Wanneer we overweldigd worden door teleurstelling en verdriet, en we de aandrang voelen om te vluchten of verbitterd te worden, kunnen we een andere weg kiezen. Laten we eens kijken wat David deed.

Wanneer we overweldigd worden door teleurstelling en verdriet, en we de aandrang voelen om te vluchten of verbitterd te worden, kunnen we een andere weg kiezen.

VERLICHTING VAN ONZE LASTEN (Ps. 55:17-18, 23)

Uiteindelijk legde David zijn zware last op de schouders van de Heer.

En ik? Ik roep tot God, de HEER zal mij redden. In de avond, in de morgen, in de middag klaag ik en zucht ik, en Hij hoort mijn stem. . . . Leg uw last op de HEER en Hij zal u steunen, nooit zal Hij dulden dat een rechtvaardige ten val komt. (Ps. 55:17-18, 23)

Wanneer we deze verzen zorgvuldig bekijken, ontdekken we dat er iets is wat God wil dat wij doen, en ook iets geweldigs wat Hij belooft voor ons te doen.

WAT WIJ DOEN

We zien dat Davids herstel begint wanneer hij terugkeert naar zijn gewoonte om te bidden 'in de avond, in de morgen, in de middag' (vs. 18)—vermoedelijk de

traditionele gebedsmomenten in het leven van Gods uitverkoren volk (zie Dan. 6:11). Hij bidt zoals hij dat sinds zijn jeugd gewoon was te doen.

Verlichting van de dubbele last van verraad en opstand kwam toen David op zijn knieën in gebed ging en zijn last op de Heer legde.

Predikant en theoloog Chuck Swindoll heeft een unieke manier om mensen te leren hun lasten op de Heer te leggen. Elke keer als hij een rondreis door het Heilige Land leidt, houdt hij halt bij het Meer van Galilea. Daar gaat de groep aan boord van een boot voor de oversteek van ruim veertien kilometer. Voordat ze aan boord gaan, vraagt hij iedereen een steen op te rapen en die symbool te laten staan voor datgene wat hun die dag het zwaarst op het hart drukt. Halverwege het Meer van Galilea gooien ze het anker uit, en dan vraagt Swindoll hen hun last (de steen) in het

water te gooien. Na afloop van de reis noemen de mensen vaak dat ogenblik als hun dierbaarste herinnering.

Wat betekent het om 'uw last op de Heer te leggen' of te 'werpen', zoals de NBG-vertaling het formuleert? Uit de concordantie blijkt dat er veel Hebreeuwse woorden zijn die worden vertaald met 'werpen'. Het woord dat in Psalm 55:23 wordt gebruikt, is sjalak. In de concordantie van Strong staat de interessante opmerking dat de zelfstandig-naamwoordsvorm hiervan kan duiden op een pelikaan, vanwege de manier waarop die zich in de zee werpt om zijn prooi te vangen. Ik heb dit tientallen keren zien gebeuren op het strand van Florida, aan de kant van de Golf van Mexico. De pelikaan zweeft gracieus over het blauwe water van de Golf. Dan stort hij zich vol overgave en doelbewust in het water. Wat een mooi beeld van hoe God wil dat wij tot Hem naderen in gebed!

Petrus zegt het de psalmist na in zijn geweldige uitnodiging:

'U mag uw zorgen op Hem afwentelen, want u ligt Hem na aan het hart.' (1 Petr. 5:7) Of in de woorden van de NBG-vertaling: 'Werpt al uw bekommernis op Hem, want Hij zorgt voor u.'

David spreekt van een 'last' en Petrus noemt het 'zorgen'. Het is interessant om te weten dat het woord 'last' dat de psalmist David gebruikt, slechts één keer voorkomt in het Oude Testament, en het betekent 'wat de voorzienigheid van God in uw leven heeft gebracht en wat uw huidige last is'. We weten dat het voor David verlies en verraad was. Voor Petrus' lezers verwees het naar de beproevingen die zij moesten ondergaan als pelgrims in de verstrooiing.

Welke last heeft u vandaag de dag te dragen? David en Petrus zouden u adviseren hem op de Heer te leggen!

Een heel mooi beeld hiervan vinden we in de allegorische klassieker De christenreis naar de eeuwigheid van John Bunyan. De hoofdpersoon,

Christen, maakt een reis van de Stad Verderf naar de Hemelstad. Wanneer het verhaal begint en we kennismaken met Christen, een ketellapper, zien we dat hij een zware last op zijn schouders draagt. (Een ketellapper draagt een aambeeld van ruim 25 kilo met zich mee, om metalen keukenattributen te repareren.) Dit is de beschrijving van het heerlijke moment van Christens bekering, wanneer zijn last wordt afgeworpen:

Ik zag nu dat de hoge weg, waarlangs Christen moest gaan, aan beide kanten ingesloten was door een muur, die Heil heette. Deze weg sloeg de zwaarbeladen Christen in, maar het kostte hem veel moeite, vanwege de last die hij op z'n rug droeg.

Zo spoedde hij zich voort, totdat hij op een wat hoger gelegen plek kwam, waar een Kruis stond. Aan de voet van die heuvel was een open graf. Toen zag ik

dat, zodra Christen bij het Kruis was aangekomen, het pak van zijn schouders afgleed en net zolang naar beneden rolde tot het bij de opening van het graf was. Daar viel het in en ik zag het niet meer.

Wat uw last ook is, leg die op Hem. U zult verlichting vinden, en ervaren dat Jezus de grote Lastendrager is.

Toen werd Christen heel blij en verheugd en met een dankbaar hart zei hij: ‘Hij heeft mij vrede gegeven door Zijn lijden, en het leven door Zijn dood.’ Hierna stond hij een ogenblik stil om te kijken en zich erover te verwonderen. Hij stond er versteld van, dat het kijken naar het Kruis hem van zijn last verlost

had. Hij bleef er maar naar kijken, totdat tranen hem over de wangen liepen.

Ik nodig u uit om dat zware pak dat u op uw rug meedraagt, op de Heer van het kruis te werpen. Wat uw last ook is, leg die op Hem. U zult verlichting vinden, en ervaren dat Jezus de grote Lastendrager is.

David leerde zijn last op God te leggen en leek zijn bitterheid te overwinnen toen hij ouder werd. Later kreeg hij nog een grote teleurstelling te verwerken, nog een droom die in duigen viel. Hij wilde een tempel bouwen voor God, een schijnbaar nobele daad van edelmoedigheid. De Heer wilde het echter niet toestaan. Het verhaal wordt verteld in 1 Kronieken 28:2-6.

Koning David ging staan en zei: ‘Mijn broeders, mijn volk, hoor mij aan. Ik had graag zelf een tempel gebouwd waarin de ark van het verbond met de HEER, de voetenbank van onze God, een rustplaats zou

vinden. Ik was al met de voorbereidingen begonnen, maar God zei tegen mij: “Jij zult voor Mijn naam geen huis bouwen, want je hebt oorlogen gevoerd en bloed vergoten.” De HEER, de God van Israël, heeft uit heel de familie van mijn vader juist mij gekozen om voor altijd koning van Israël te zijn. . . .En uit al mijn zonen—de HEER heeft mij immers veel zonen gegeven—verkoos Hij mijn zoon Salomo om plaats te nemen op de troon van de heerschappij van de HEER over Israël. Hij zei me: “Je zoon Salomo, die zal voor Mij een tempel en tempelhoven bouwen. Hem heb ik als Mijn zoon verkozen, voor hem zal Ik een vader zijn.”

Dit is een betekenisvol verhaal. De Heer veranderde Davids aanbod om te bouwen in een belofte van God om te bouwen – niet een gebouw, maar een koninkrijk. Dit beloofde koninkrijk van David zal duren helemaal tot aan

de dagen van de Messias, die zal zitten op de troon van Zijn vader David.

Maar er is meer. Hoe liet David zien dat hij geleerd had van zijn vroegere bitterheid? Lees maar een stukje verder. David gaf zijn zoon Salomo zijn zegen (28:9), zijn bouwplan (vs. 11), zijn geld (vs. 14-19), zijn motivatie (vs. 20), en zijn gebeden (29:11-19). Wat hij niet aan Absalom had gegeven, leerde hij geven aan zijn zoon Salomo.

David laat ons zien dat we bitterheid kunnen overwinnen en teleurstellingen te boven kunnen komen. Uiteindelijk kwam hij zover dat hij zijn last op God legde, vol overgave en met een hart vol hoop.

Vanuit die ervaring van een beantwoord gebed vertelt David ons wat God belooft voor ons te doen.

**WAT GOD DOET
Hij onderhoudt ons**

*[De Heer] zal u steunen.
(Ps. 55:23a)*

We moeten beseffen dat God niet belooft de last van ons af te nemen. Soms doet Hij dat wel, maar de belofte die Hij ons hier geeft, is om ons te onderhouden—ons erdoorheen te helpen.

Absalom was nog altijd boos op zijn vader en verzamelde volgelingen om zich heen, maar God gaf David nieuwe moed.

2 Samuel 16 en 17 beschrijven Absaloms strategie om zijn eigen vader gevangen te nemen en te doden. Het verhaal klinkt als een partij schaak. David komt aan bij een klein plaatsje aan de overzijde van de rivier de Jordaan, genaamd Machanaïm. En God zet enkele vriendelijke en zorgzame dorpelingen ertoe aan om namens Hem David te onderhouden. Dit is wat ze deden:

Toen David in Machanaïm aankwam, werd hij bevoorradt door Sobi, de zoon van Nachas, uit Rabba, de hoofdstad van Ammon, door

Machir, de zoon van Ammiël, uit Lo-Debar en door de Gileadiet Barzillai uit Rogelim. Ze brachten hem en zijn aanhangers dekens, kookgerei en voedsel: tarwe, gerst, meel, geroosterd graan, bonen en linzen, en honing, boter, kaas en schapen en geiten. ‘Want,’ zeiden ze, ‘u allen zult in de woestijn wel uitgeput zijn geraakt, en hongerig en dorstig.’ (2 Sam. 17:27-29)

God belooft niet de last van ons af te nemen. Soms doet Hij dat wel, maar wat Hij belooft is om ons te onderhouden—ons erdoorheen te helpen.

Tegenwoordig kent niemand de mensen en plaatsen nog die in dit gedeelte genoemd

worden. David is hen echter niet vergeten. En u zult zich de mensen herinneren die God gebruikt om namens Hem u te steunen, wanneer u zich in uw woestijn bevindt en hulp ontvangt. U zult noch hun namen, noch hun vriendelijkheid ooit vergeten.

Het specifieke woord voor ‘steunen’ in Psalm 55:23 wordt ook gebruikt in de volgende twee passages uit het Oude Testament, en beide gebeurtenissen helpen ons beter begrijpen hoe God ons onderhoudt.

Elia in de woestijn. De profeet heeft ervaren hoe God voorzag in zijn noden. Let op de woorden ‘van voedsel voorzien’ in vers 9; dit kan ook worden vertaald als ‘onderhouden’, ‘verzorgen’.

Toen richtte de HEER zich tot Elia met de woorden: ‘Ga naar Sarefat, in de buurt van Sidon, en neem daar je intrek. Ik heb een weduwe daar opgedragen je van voedsel te voorzien.’ (1 Kon. 17:8-9)

Het water van de wadi Kerit en het brood van de raven waren een tijdlang voldoende, maar toen viel de rivier droog (vs. 3-7). Dus droeg God Elia op om naar Sarefat te gaan, bij Sidon, waar een weduwe voor hem zou zorgen. Ik ben ervan overtuigd dat Elia hoopte op een rijke weduwe, maar God leidde hem naar een vrouw die zo arm was dat ze bezig was takken te verzamelen om een allerlaatste maaltijd voor zichzelf en haar zoon klaar te maken, voordat ze van honger zouden omkomen (vs. 12).

Toen Elia de weduwe vroeg om wat water en een stuk brood, vertelde ze hem over haar wanhopige situatie. Ze had slechts een handjevol meel en een restje olie – amper genoeg voor twee kleine maaltijden, maar niet voor drie.

Elia bleef echter aandringen en zei eenvoudigweg:

‘Maak u niet ongerust. Doe wat u van plan was, maar bak van wat u in huis hebt

eerst iets voor mij en kom me dat brengen. Daarna kunt u voor uzelf en uw zoon iets klaarmaken.’ (vs. 13)

Wat op het eerste gehoor klinkt als onbeschaamd egoïsme van Elia, was in werkelijkheid voor deze vrouw een gelegenheid om God te leren kennen. Ze zou Zijn kracht zien die wonderen deed, en het bewijs van Zijn liefde en zorg voor Elia en voor haar gezin. Het gaat in dit verhaal echter niet zozeer om de weduwe zelf, maar om God die de weduwe gebruikt om te voorzien in de noden van de profeet.

Vele jaren geleden probeerde ik aan de predikantenopleiding een graad in theologie te halen in één jaar in plaats van twee. Het was een hele toer—ik moest een scriptie schrijven en colleges volgen, en ik werkte 35 uur per week in een remvoeringsfabriek om mijn vrouw en twee jaar oude zontje te onderhouden. Toen belde mijn vader me met

een verrassend aanbod: ‘Zeg je baan op voor de laatste drie maanden van de opleiding, schrijf je scriptie, en ik zal je elke week een cheque sturen tot je bent afgestudeerd.’

Ik zegde mijn baan op, mijn vader stuurde de cheques, en ik maakte mijn opleiding af. Bij de buluitreiking zei ik tegen mijn vader: ‘Dit diploma is evenzeer van u als van mij.’ God had hem en mij onderhouden—een reminder dat God ons op verrassende manieren steunt.

Het volk Israël in de woestijn. Het Hebreeuwse woord voor ‘steunen’ wordt ook gebruikt in Nehemia 9:21. Die tekst vertelt hoe God Zijn volk onderhield toen zij door de woestijn dwaalden.

Veertig jaar lang hebt U [Uw volk] onderhouden, in de woestijn ontbrak het hun aan niets, hun kleding raakte niet versleten en hun voeten zwollen niet op. (Zie ook Deut. 29:5.)

God zorgde veertig jaar lang op wonderbaarlijke

wijze voor voedsel voor Zijn uitverkoren volk! Het werd ‘manna’ genoemd—het brood uit de hemel.

Toen de dauw opgetrokken was, bleek de woestijn bedekt met een fijn, schilferachtig laagje, alsof er rijp op de aarde lag. ‘Wat is dat?’ vroegen de Israëlieten elkaar toen ze het zagen; ze begrepen niet wat het was. Mozes zei tegen hen: ‘Dat is het brood dat de HEER u te eten geeft.’ (Ex. 16:14-15)

Veertig jaar lang voorzag God hen van ongeveer vier liter (een omer) manna per dag voor elke persoon die meereisde door de woestijn (vs. 16). Johannes 6:32-33 verzekert ons dat deze veertig jaar durende broodbezorging afkomstig was uit Gods hemelse bakkerij.

Ik heb een goede vriend die op wat latere leeftijd een predikantenopleiding ging volgen. Hij en zijn vrouw en drie kinderen moesten tijdens zijn studie van de hand in de tand leven. Om zijn gezin te

onderhouden, werkte hij als receptionist bij een plaatselijk motel.

Op een dag liep hij de vijf kilometer naar zijn werk, omdat ze geen geld hadden voor benzine. Hij nam afscheid van zijn vrouw met de woorden: ‘Laat het me weten als de postbode iets brengt.’ De post werd bezorgd, maar er zat geen geld bij. Toen het tijd was voor het avondeten, dekte zijn vrouw de tafel, hoewel ze niets te eten hadden. Ze verzamelde de drie kinderen om een oude piano en ze zongen het lied ‘God zal voor u zorgen’. Het was voor hen niet gemakkelijk om het derde couplet te zingen: ‘Alles wat u nodig hebt, zal Hij u geven. God zal voor u zorgen.’

Precies op dat moment werd er op de deur van hun stacaravan geklopt. De pasgetrouwde buurvrouw stond voor de deur met een enorme schaal met spaghetti. Ze had voor het eerst geprobeerd spaghetti te koken, en had

een kilo genomen voor twee personen! Ze vroeg: ‘Kunnen jullie het soms gebruiken?’ En of ze dat konden!

De God die ons onderhoudt, had wederom trouw voor Zijn kinderen gezorgd. De woorden van koning David waren bewaarheid: ‘Ooit was ik jong, nu ben ik oud, en nooit zag ik dat een rechtvaardige werd verlaten, nooit zag ik zijn kinderen zoeken naar brood.’ (Ps. 37:25)

Hij Houdt Ons Staande

Nooit zal [de Heer] dulden dat een rechtvaardige ten val komt. (Ps. 55:23b)

Het Hebreeuwse woord voor ‘ten val komen’ wordt in het Oude Testament op verschillende manieren vertaald om ons te helpen een duidelijk beeld van deze belofte te krijgen. God zal Zijn kinderen niet laten misstappen, uitglijden, vallen of aan het wandelen gebracht worden.

Het helpt om te kijken naar een andere psalm die David

dichte tijdens deze stressvolle periode in zijn leven. Het opschrift boven Psalm 3 luidt: ‘Een psalm van David, op de vlucht voor zijn zoon Absalom.’ Vervolgens schrijft hij:

HEER, hoe talrijk zijn mijn belagers, velen vallen mij aan, velen zeggen van mij: ‘God zal hem niet redden.’ U, HEER, bent een schild om mij heen, U bent mijn eer, U houdt mij staande. Roep ik tot de HEER om hulp, Hij antwoordt mij vanaf Zijn heilige berg. Ik ga liggen, val in slaap en word wakker—de HEER beschermt mij. Ik vrees de tienduizenden niet die mij aan alle kanten omringen. Sta op, HEER, en red mij, God, sla mijn vijanden in het gezicht, breek de tanden van de wettelozen. Bij U, HEER, is redding, Uw zegen rust op Uw volk. (Ps. 3)

In deze acht verzen ontdekken we de kracht van God die ons staande houdt wanneer ons leven schudt op zijn grondvesten. God is:

- ons schild;
- onze eer;
- Degene die ons staande houdt;
- onze beschermer;
- onze redder.

Hoe groot het leger ook was dat Absalom vergaard had, David had zijn God.

Wanneer we een tijd van beproeving doormaken, staat een wereld van buren, verwanten en collega's toe te kijken om te zien hoe echt ons vertrouwen op God is. De hedendaagse twijfelaars mogen zeggen dat God ons niet zal redden, maar wij mogen antwoorden met Davids woorden: ‘Bij de Heer is redding.’ (vs. 9)

Het spreekt mij aan wat auteur W. Graham Scroggie schrijft over David bij Psalm 3:

De golf die David dreigt te overspoelen neemt toe in volume en kracht; men beschouwt zijn zaak als hopeloos. Toch blijft zijn vertrouwen op God onwankelbaar. Hij lijkt te

zijn blootgesteld aan de pijlen van valse vrienden, maar de Heer is zijn schild; hij lijkt te zijn overmand door zwaarmoedigheid, maar de Heer was zijn eer; mensen hadden hem neergeslagen, maar de Heer hielp hem weer overeind.

Wanneer we een tijd van beproeving doormaken, staat een wereld van buren, verwanten en collega's toe te kijken om te zien hoe echt ons vertrouwen op God is.

In het Nieuwe Testament toont de apostel Paulus ons de schragende kracht van God in wat hij schrijft in 2 Korintiërs 4:7-9:

Maar wij zijn slechts een aardse pot voor deze schat; het moet duidelijk zijn dat onze overweldigende kracht niet van onszelf komt, maar van God. We worden van alle kanten belaagd, maar raken niet in het nauw. We worden aan het twijfelen gebracht, maar raken niet vertwijfeld. We worden vervolgd, maar worden niet in de steek gelaten. We worden gevelld, maar gaan niet te gronde.

Ik sluit me aan bij David en Paulus en dank de God die ons staande houdt. Ik heb zojuist gevierd dat ik vijftig jaar de Heer heb mogen dienen als dominee. Bij de genade Gods ben ik predikant van tien kerken geweest en heb ik op het zendingsveld gewerkt. Op deze reis met God heb ik vele spanningen doorgemaakt, maar mijn gezin en ik zijn bewaard door Gods kracht die ons staande hield. Hij heeft ons op opmerkelijke manieren bewaard.

Een aantal jaren geleden bezocht ik enkele christelijke zendelingen in het Midden-Oosten, een van de moeilijkste plekken ter wereld om Hem te dienen. We waren gekomen om hun aandacht en goede raad te geven. Ik was van plan om op een vrijdagmorgen te spreken over Psalm 55. Op donderdagavond echter kregen mijn vrouw en ik een telefoontje van een van onze dochters. Ik kon aan het gezicht van mijn vrouw zien dat ze een verontrustend bericht te horen kreeg. Bij het zontje van onze dochter (onze kleinzoon), die pas laat had leren praten, was zojuist vastgesteld dat hij problemen had met het verwerken van informatie.

Tientallen vragen schoten door ons hoofd. Wat betekende dit voor zijn toekomst? Hoe kon hij geholpen worden? Die nacht baden we en legden deze last op de Heer. De volgende morgen voelden we dat God ons steunde en onze last van ons had afgenomen. En ik

besepte dat ik nu kon spreken over Psalm 55, omdat ik opnieuw Zijn kracht ervaren had die ons onderhoudt en staande houdt.

Ik weet niet wat voor soort last u op dit moment te dragen hebt. In Psalm 55 worstelde koning David met een opstandige zoon en het verraad van een goede vriend. Hoewel uw last wellicht een andere is dan wat David te dragen had, zou ook u het liefst willen wegvloeden. U snakt ernaar in de auto te stappen en weg te rijden—het maakt niet uit waar naartoe! Het enige wat u wilt is ontsnappen aan de overweldigende stress die loodzwaar op uw hart drukt.

Misschien hebt u dezelfde verbitterde gemoedstoestand waarover koning David eerlijk vertelde. Het kan zijn dat woede en bitterheid uw dagelijkse metgezellen zijn. Het lukt u niet die gemoedstoestand van u af te zetten.

De eerste stap op weg naar genezing is eerlijkheid.

Het kan even duren voordat u zover bent dat u uw last op de brede schouders van uw hemelse Vader kunt leggen.

De eerste stap op weg naar genezing is eerlijkheid.

We zijn allemaal op reis. Soms hebben we een zware last te dragen; waarnaar we dan verlangen en wat we dan nodig hebben, is Gods geweldige belofte om ons te onderhouden. David schreef: ‘Leg uw last op de HEER en Hij zal u steunen’ (Ps. 55:23a). Dat is wat David gedaan heeft. U kunt het ook.

HET ALLERBESTE VOORBEELD

Geen enkel Schriftgedeelte heeft me in moeilijke tijden meer geholpen dan het verhaal over Jezus in de hof van Getsemane. Toen mijn eerste vrouw kanker had (ze was de vierde uit een gezin van vier die deze strijd moest aangaan) en doodziek was, bestudeerde ik Jezus' gebed in de hof van Getsemane.

Jezus werd verraden door Judas, verloochend door Petrus, en in de steek gelaten door al Zijn discipelen. Het ernstige gebed van Jezus, opgetekend in Matteüs 26, hielp mij in mijn eigen verdriet.

Ik ontdekte dat we van onze moeilijkheden ofwel een spiegel, ofwel een raam konden maken. We kunnen van onze donkere nacht van tegenspoed een spiegel maken en overspoeld worden met zelfmedelijden wanneer we erin kijken. Of we kunnen van moeilijke tijden een raam

maken om doorheen te kijken. De spiegel toont onszelf; het raam toont ons de wereld vol mensen die dezelfde weg gaan als wij. In 2 Korintiërs 1:3-4 staat:

Geprezen zij de God en Vader van onze Jezus Christus, de Vader die zich over ons ontfermt, de God die ons altijd troost en ons in al onze ellende moed geeft, zodat wij door de troost die wijzelf van God ontvangen, anderen in al hun ellende moed kunnen geven.

Laten we nu eens kijken naar het gebed van Jezus en ontdekken hoe Hij Zijn last aan Zijn Vader overgaf. Dan kunnen we Zijn voorbeeld volgen wanneer we bedroefd zijn en wanneer we proberen anderen te troosten.

Jezus' Gebed Om Verlossing

Jezus was in grote nood, en Hij bad eerst om het wegnemen van de lijdensbeker. Dit is voor ons allemaal het vertrekpunt. We bidden om redding,

verlossing en een uitweg. In Matteüs 26:39 lezen we:

Hij liep nog een stukje verder, knielde toen en bad diep voorovergebogen: 'Vader, als het mogelijk is, laat deze beker dan aan Mij voorbijgaan! Maar laat het niet gebeuren zoals Ik het wil, maar zoals U het wilt.'

Jezus' Gebed Van Aanvaarding

Het eerste gebed was om verlossing, maar het tweede was een gebed van aanvaarding. De tweede keer dat Hij bad, gebruikte Hij iets andere woorden:

'Vader, als het niet mogelijk is dat deze beker aan Mij voorbijgaat zonder dat Ik eruit drink, laat het dan gebeuren zoals U het wilt.'

Jezus' Gebed Om Verheerlijking

Het derde niveau van het gebed is verheerlijking. Jezus verlangde ernaar dat Gods genade in Hem zichtbaar zou

zijn en dat Zijn Vader zou worden verheerlijkt.

Er is nog een gedeelte in de evangeliën waarin Jezus bidt over het kruis. Het staat in Johannes 12:27-28:

'Nu ben Ik doodsbang. Wat moet Ik zeggen? Vader, laat dit ogenblik aan Mij voorbijgaan? Maar hiervoor ben Ik juist gekomen. Laat nu zien hoe groot Uw naam is, Vader.'

**Ook wij kunnen
onze lasten op de
Heer leggen en
anderen helpen
dat te doen.**

Ook wij kunnen onze lasten op de Heer leggen en anderen helpen dat te doen. Dat ons diepste verlangen moge zijn dat Gods genade in ons zichtbaar wordt, en dat Hij wordt verheerlijkt in onze tijden van spanningen.

EEN MAN DIE WEGLIEP

Aurelio kwam uit Cuba naar de V.S. om de 'Amerikaanse droom' na te jagen. Hij vestigde zich in Californië en ontwierp een hondenhok voor de verkoop. Hij verkocht er duizenden. Een paar jaar later verkocht hij zijn bedrijf voor 62 miljoen dollar.

Ondanks al dat geld bekende Aurelio dat hij een leegte voelde in zijn hart. Hoewel hij geen godsdienstig man was, stuurden zijn vrouw en hij hun kinderen naar een christelijke school. En zo kwam een schoolhoofd genaamd Randy in zijn leven.

Op een morgen tijdens het ontbijt vroeg Randy aan Aurelio hoe hij over Jezus dacht. Hij antwoordde dat Jezus met Kerst was geboren en met Pasen was gestorven.

Aurelio was het leven in Cuba ontvlucht en liep nu weg voor zijn huwelijksproblemen. Randy riep hem op om naar

Jezus te vluchten, Degene die voor hem was gestorven en zijn zonden kon vergeven.

Aurelio wendde zich tot Christus, en vandaag de dag doet hij weer zaken. Dit keer echter zijn het wat hij noemt 'Gods zaken'. Zijn winkels met christelijke kleding en geschenkartikelen zitten in winkelcentra door de hele Verenigde Staten. En soms mag Aurelio een klant tot Jezus leiden.

De Heer gaf Aurelio deze uitnodiging, en die is ook aan u gericht:

'Kom naar Mij, jullie die vermoeid zijn en onder lasten gebukt gaan, dan zal Ik jullie rust geven. Neem Mijn juk op je en leer van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart. Dan zullen jullie werkelijk rust vinden.'
(Mat. 11:28-29)

Wanneer u het liefst zou weglopen, vlucht dan in plaats daarvan naar Jezus, net zoals Aurelio deed. Vertrouw op Hem, en ontvang het geschenk van eeuwig leven dat Hij u aanbiedt.